

Indenrigsministeren: Det er efter min Overbeviisning en Feiltagelse, naar man troer, at Grundloven udelukker Embedsmændene fra Deelagtighed i Communalbestyrelsen; thi det hedder jo udtrykkeligt deri, at det er under Statens Tilsyn, at Communerne skulle styre deres Anliggender. Det Ord „Tilsyn“, som her bruges, er ganske det samme, som er brugt i alle vore Communalanordninger, navnlig med Hensyn til Communerne's Forhold til Cancelliet, Amtmanden og andre Vyrigheder; og det er aabenbart af disse Loves Indhold, at Tilsynet ikke alene skal bestaae i at see til ved Forhandlingerne, men at man kan gribe ind, have Medvirkning, hvor fornødent gjøres. Det er ogsaa aldeles nødvendigt, at Staten maa have saadan Medvirkning i Communalanliggenderne. Disse angaae ikke blot Benyttelsen af visse Goder, som tilkomme Kommunen, men ogsaa visse Pligtbetydelser. Kommunen er saaledes forpligtet til at sørge for sine Fattige, den er forpligtet til at sørge for den opvoksende Ungdoms Oplysning, til at vedligeholde Betene, og det ikke blot til Fordeel for Kommunens egne Beboere, men ogsaa for alle dem, der ellers befare samme; Kommunen er fremdeles forpligtet til, indenfor visse Grændser at sørge for Sædelighedspolitiet, og det var tilvisse ønskeligt, at Communebestyrelsen i den Henseende havde en større Virkefreds end den, den for Tiden har. Dette er Allsammen Anliggender, som vedrøre ikke blot Kommunen, endnu mindre blot de nærværende Beboere af Kommunen, men det er Communalforhold, som vedkomme hele Staten. Altsaa, saalidt som noget enkelt Individuum kan være ganske sin egen Herre, saalidt kan nogen Commune være det, thi netop de Anliggender, som hyppigst forekomme i Communalbestyrelsen, ere saadanne, som ikke berøre Kommunens Medlemmer alene, men som berøre det Hele. Det er altsaa særdeles rigtigt, baade efter Forholdenes egen Natur og efter hvad der udtrykkeligt er udtalt i

Grundloven, at Staten udøver Medvirkning i Communalanliggenderne, saa at Bestyrelsen af disse ikke kommer til at beroe alene paa de valgte Commune-medlemmer, men ogsaa paa visse af Staten givne Regler, hvis Overholdelse den gennem sine forskellige Organer maa kunne vaage over. Spørgsmaalet skalde altsaa være, enten at Staten helst maa udnævne visse Mænd til at tage Sæde i Communalbestyrelsen, som skalde have Deelagtighed i den underordnede Bestyrelse, eller at Communeanliggenderne skalde afgjøres i den underordnede Bestyrelse af blot valgte Medlemmer af Kommunens Midte og Staten siden komme bagefter og rette, hvad den af høiere Hensyn ikke kunde tilstede. Jeg troer nu, at det vistnok er rigtigst, at Staten allerede strax træder frem ved de Organer, som den efter Forholdenes Bestaaffenhed finder hensigtsmæssige i selve de underordnede Bestyrelser, hvilke af Staten udnævnte Mænd for det Meste mere ville træde frem som oplysende og raadgivende for Kommunens valgte Medlemmer, som altid ville faae Overvægten, end som dem, der ville herke, men som derved ville sætte Communalbestyrelsen istand til paa en rigtigere og med de almindelige Interesser og Pligter mere overensstemmende Maade at forvalte sine Anliggender paa, end om den ikke havde denne Medvirkning. Dette vil ogsaa gjøre, at der bliver en bedre Harmonie mellem de egentlige Regjeringsorganer og de underordnede valgte Medlemmer af Communalbestyrelsen, end der ellers vilde blive bragt tilveie, naar de ikke staae i umiddelbar Forbindelse med hinanden. Der vilde ogsaa opstaae en ganske mærkelig Uoverensstemmelse, hvis man vilde udelukke enhver Embedsmands Medvirkning for Landcommunebestyrelsens Vedkommende, og derimod lade ham beholde den høie Grad af Medvirkning, han har i Kjøbstads-Communebestyrelsen, hvor han har en ganske anden Myndighed, end han har paa Landet.